

Arrest

**nr. 39 930 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 december 2009 waarbij de aankomstverklaring van verzoeker verlengd wordt tot 31 december 2009 en waarbij verzoeker niet in het bezit wordt gesteld van een A-kaart.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, geboren op X en van Afghaanse nationaliteit, komt op 13 juni 2008 België binnen als niet begeleide minderjarige vreemdeling. Hij dient op 13 juni 2008 een asielaanvraag in.

Op 16 juni 2008 wordt verzoeker onder de hoede van de Dienst Voogdij geplaatst. Een medisch onderzoek wijst uit dat de verklaarde geboortedatum van verzoeker wordt aangenomen en er wordt overgegaan tot aanwijzing van een voogd.

Op 21 augustus 2008 doet verzoeker afstand van zijn asielaanvraag.

Op 21 augustus 2008 wordt aan de voogd van verzoeker een bevel tot terugbrenging van verzoeker gegeven (bijlage 38).

Op 2 september 2008 vraagt de voogd om aan verzoeker een aankomstverklaring af te leveren.

Op 9 september 2008 wordt de geldigheidsduur van de bijlage 38 met drie maanden verlengd.

Op 18 december 2008 vraagt de voogd om aan verzoeker een aankomstverklaring af te leveren.

Op 22 december 2008 wordt de geldigheidsduur van de bijlage 38 met drie maanden verlengd.

Op 11 maart 2009 vraagt de voogd om aan verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af te leveren (BIVR).

Op 17 maart 2009 wordt toestemming gegeven om aan verzoeker een aankomstverklaring af te geven geldig tot 17 juni 2009.

Op 3 juni 2009 vraagt de voogd de verlenging van de aankomstverklaring van verzoeker.

Op 10 juni 2009 wordt de aankomstverklaring van verzoeker verlengd met drie maanden zodat ze geldig is tot 16 september 2009.

Op 21 september 2009 wordt de geldigheidsduur van de aankomstverklaring verlengd tot 16 december 2009.

Op 25 november 2009 vraagt de voogd een tijdelijke inschrijving van verzoeker in het vreemdelingenregister.

Op 3 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot verlenging van de aankomstverklaring tot 31 december 2009 en tot het niet in het bezit stellen van een A-kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister – tijdelijk verblijf) in toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005. Dit is de bestreden beslissing.

“Naam, voornaam: R., N.

Geboren op 31.12-1991 te (...)

nationaliteit: Afghanistan

adres: (...)

Mijnheer, Mevrouw,

Ik breng u op de hoogte dat de instructies gegeven werden aan het Gemeentebestuur van en te 9300 Aalst om het volgende document van bovengenoemde minderjarige te verlengen:

- *een aankomstverklaring geldig tot 31/12/2009, de datum waarop betrokkene meerderjarig wordt.*

Betrokkene wordt in toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005 niet in het bezit gesteld van een A-kaart en dit rekening houdend met onderstaande elementen:

- de ouders van betrokkene wonen en leven nog steeds in het land van herkomst en oefenen nog steeds de ouderlijke macht uit. Conform het Europees Verdrag inzake de Rechten van het Kind, is er hier geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn ouders. Een opvang is dus en was bovendien steeds aanwezig in het land van herkomst. De zus van betrokkene woont eveneens nog in het land van herkomst alwaar zijn verzorgd en opgevangen wordt door de ouders. Aangaande het risico op ontvoering van betrokkene werd verder geen actuele en persoonlijke informatie overgemaakt.

- De ouderdom van de vader alsook zijn medische situatie ontslaat hem niet van zijn ouderlijke macht en zijn plicht voor opvang en tenlasteneming van betrokkene.

- Verwijzend naar al bovenstaande en naar het toegevoegde uittreksel uit een rapport van het UNHCR aangaande de situatie van minderjarigen in Afghanistan, dient vermeld te worden dat bovendien, zolang betrokkene minderjarig is, hij verder kan genieten van de bescherming hem geboden op basis van de specifieke bepalingen van de omzendbrief van 15/09/2005. Zijn aankomstverklaring wordt dan ook in die zin verlengd tot 31/12/2009, de datum waarop betrokkene meerderjarig wordt

- Indien de algemene situatie in Afghanistan zo moeilijk en slecht is en daardoor een terugkeer voor betrokkene niet evident is en betrokkene hiervoor de nodige bescherming inroept dan dient deze

aanvraag tot bescherming behandeld te worden door de daartoe bevoegde instanties en dient betrokkene hiervoor beroep te doen op de geijkte procedures in de Vreemdelingenwet (cfr. aanvraag statuut vluchteling in de zin van art. 48/3 en subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980).

- Dat betrokkene hier zijn schoolgaan ernstig neemt, goede schoolresultaten heeft en alle andere elementen van positieve integratie (attest CBJ, attest sociale assistent en attesten van leerkrachten), geeft betrokkene niet automatisch recht op een verder verblijf.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan betrokkene beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. Het staat betrokkene eveneens vrij als meerderjarige een beroep te doen op de procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet van 15/12/1980"

Op 12 januari 2010 stelt de Dienst Voogdij vast dat verzoeker meerderjarig is geworden op 31 december 2009 en wordt de voogdij van rechtswege beëindigd.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending Kinderrechtenverdrag artt. 3, 20 en 22, Resolutie van de Raad van EU van 26.06.1997, artikel 5, Aanbeveling 1596 van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa over de situatie van jonge migranten in Europa Punt 7, vii-ix, Punt 7, x, artikel 22 bis Grondwet, Programmawet van 24.12.2002, Titel XIII, Hoofdstuk 6, Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen Artikel 478 (voogdijwet), art 2, 3 en 11§1, Omzendbrief 15.09.2005: Omzendbrief betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, Art 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 1,2,3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 mbt motivatie, algemene rechtsbeginselen, redelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, openbaarheid van bestuur.

De Belgische grondwet erkent in artikel 22bis dat een minderjarige een te respecteren mening kan hebben, en dat bij beslissingen die over het hoofd van het kind worden genomen, het belang van dit kind altijd centraal moeten staan. We gaan er dan ook van uit dat anderen moeten waken over het welzijn van kinderen, zonder het belang of de mening van het kind daarin mag worden miskend, zoniet centraal wordt gesteld.

De Niet Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) kan zich bovendien beroepen op een bijzondere procedure die zijn oorsprong kent in het Kinderrechtenverdrag (IVRK), en het voor de overheid onmogelijk maakt om een NBMV van haar grondgebied te verwijderen, zonder dat deze overheid er zeker van is dat het hoger belang van het kind beter wordt gediend in een ander land. Alhoewel dit een hoge mate van bescherming zou moeten bieden voor de minderjarige stelt men vast dat in 2008 (activiteitenrapport DVZ); 442 documenten werden afgegeven aan minderjarigen die om toepassing van deze bescherming vroegen, en dat 338 daarvan bijlages 38 betroffen (of bevel tot terugbrenging als meegedeeld aan de voogd). De vraag stelt zich dan ook in hoeverre Dienst Vreemdelingenzaken het hoger belang van het kind in deze materie wel ernstig neemt.

Sinds de RVV op 29 mei 2008 heeft geoordeeld dat een beslissing van DVZ kan worden vernietigd omdat het kind niet werd gehoord (en tevens aangaf dat art 12 van het IVRK aan het objectief en het subjectief criterium voldeed om directe werking te hebben) organiseert DVZ interviews in de stijl van het Commissariaat-Generaal, voordat ze oordeelt of een NBMV een kans op verblijf krijgt.

Maar hiermee voert men nog geen grondig onderzoek naar een duurzame oplossing. De vraag stelt zich zelfs of Dienst Vreemdelingenzaken in staat is dit onderzoek te voeren. Volgens hun eigen standpunt in het activiteitenrapport van 2008 niet: 'p. 94; De zoektocht naar de familie: De zoektocht naar de familieleden van een NBMV staat werkelijk centraal in de problematiek en alle reglementaire teksten zijn het erover eens dat de zoektocht naar de familie in het hoger belang van het kind moet worden ondernomen. Algemeen gezien moet echter verwezen worden naar het feit dat het zeer moeilijk is om

positieve resultaten te bekomen op dit gebied, ongeacht de middelen die gebruikt worden. Momenteel worden verschillende mogelijkheden onderzocht : 1. Het Bureau MINTEH neemt regelmatig contact op met de Belgische posten in het buitenland. De informatie die over de familie van een NBMV wordt verzameld wordt naar de verschillende posten gestuurd wanneer deze informatie pertinent is, d.w.z. voldoende precies en volledig. Er wordt steeds gevraagd om het principe van de vertrouwelijkheid te respecteren. Dit levert echter zelden resultaten op, en daarvoor zijn er verschillende redenen. Enerzijds kan men niet voor elke situatie een vraag naar de posten sturen. Voor verschillende dossiers beschikken we niet over genoeg informatie met betrekking tot de ouders en de familie, ofwel omdat de jongere zelf niet over informatie beschikt, ofwel omdat hij ons die informatie niet wil geven. Bij elk contact met de voogd herinneren wij hem er schriftelijk aan om ons de stand van zaken met betrekking tot de zoektocht naar de familie van de pupil mee te delen. Anderzijds kunnen de verschillende posten in het buitenland deze zoektocht niet steeds ondernemen omdat ze niet over voldoende middelen beschikken. Er werd contact opgenomen met de FOD Buitenlandse Zaken, om een overeenkomst in het kader van de zoektocht naar de familie te formaliseren. Deze overeenkomst bevindt zich in haar laatste fase en men hoopt dat ze in 2009 zal worden ondertekend. 2. De programmawet van 24 december 2002 richt een Dienst Voogdij op bij de FOD Justitie. Deze dienst wordt met verschillende opdrachten belast, waaronder het coördineren van de contacten met de instanties voor het asiel en de migratie, met name met het oog op het zoeken van de familie. Men moet vaststellen dat de samenwerking met deze dienst, met het oog op het delen van de kanalen en de pistes voor het zoeken naar de familieleden, slechts zelden tot stand is gekomen.'

Een grondig onderzoek vereist volgens aanbeveling 1596 van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa over de situatie van jonge migranten in Europa (punt 7, vii-ix) dat de familie (of het agentschap) waarnaar het kind terugkeert, moet worden onderzocht op de mogelijkheid om gepaste zorg te bieden. Dit onderzoek moet worden gevoerd door een professionele en onafhankelijke persoon of instantie die uitgaat van het hoger belang van het kind. Bovendien moet er voor de terugkeer een bevestiging zijn, van de persoon of organisatie die in de opvang zal voorzien, dat het om een onmiddellijke en langdurige opvang zal gaan. Tijdens de terugkeer moet bovendien worden voorzien in gepast begeleiding, en de opvang in het land waarnaar het kind terugkeert moet worden opgevolgd.

De Belgische wetgever heeft (in de programmawet van 24.12.2002, Titel XIII, Hoofdstuk 6, Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen Artikel 478 (voogdijwet) art 2) dan ook duidelijk gesteld dat bij iedere beslissing die op de minderjarige betrekking heeft zijn belangen de eerste overweging vormen, en (art 3 en 11) dat er moet worden gezocht naar een duurzame oplossing, bij wege van een grondig onderzoek en met voldoende garanties. Wat dit concreet inhoudt wordt verder uitgewerkt in de definities van de omzendbrief van 15.09.2005. Een duurzame oplossing kan bestaan uit de gezinshereniging (overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK), de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf (overeenkomstig artikel 5 van de Resolutie van de Raad van de Europese Unie van 26 juni 1997-97/C221/03), of de machtiging tot onbeperkt verblijf in België. De duurzame oplossing wordt bepaald nadat de DVZ alle elementen van het dossier van de NBMV heeft onderzocht, en genomen in overeenstemming met het hoger belang van het kind en zijn fundamentele rechten, wat altijd de eerste overweging moet zijn, en als een algemeen rechtsprincipe moet worden beschouwd.

Het concept duurzame oplossing, de adequate opvang in het thuisland en de al dan niet gedwongen terugkeer zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. De Raad van State heeft dan ook reeds geoordeeld dat een bevel tot terugbrenging materieelrechtelijk ontoelaatbaar is en het IVRK schendt wanneer de moeder en/of de vader niet is staat zijn het kind op adequate wijze op te voeden. (R.v.St. nr. 88.076, 20 juni 2000, Rev. Dr. Étr. 2000, afl. 109, 282-283, R.v.St. nr. 111.581, 16 oktober 2002 T. Vreemd. 2004, afl. 1, 56-58.). Het onderzoek naar de kwaliteit van de opvangmogelijkheden moet bovendien voldoende grondig door DVZ moet gebeuren. (Raad van State, 1 maart 2005, J.dr.Jeune 2005, afl. 243, 31-32, noot C. van Zeebroeck). Een beslissing van DVZ kan dan ook worden verbroken bij een gebrek aan adequate opvang in het land van herkomst (RvSt, 27 januari 2005, onuitg.). Dat er in casu sprake was van schending van artikel 3 IVRK (het belang van het kind moet bij alle beslissingen de eerste overweging vormen) art. 20 IVRK (legt de staat een bijzondere beschermingsplicht op voor kinderen die zich niet in hun eigen gezinsmilieu bevinden) en art. 22 (legt de staat een bijzondere beschermingsplicht op voor vluchtelingenkinderen).

De Resolutie van de Raad van de EU van 26.06.1997 (97/C 221/03) stelt in artikel 5 duidelijk dat een NBMV alleen kan worden teruggestuurd wanneer in gepaste opvang en verzorging kan worden voorzien, rekening houden met de leeftijd en zelfstandigheid van de NBMV, door ouders, andere volwassenen, gouvernementele of niet-gouvernementele organisaties. Zolang niet aan deze voorwaarde is voldaan moet de ontvangststaat het mogelijk maken dat de NBMV op haar grondgebied kan verblijven. Met oog op de terugkeer van de NBMV moet de ontvangststaat samenwerken met familieleden, gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties om de om eventuele

gezinshereniging en duurzame oplossing voor te bereiden, of naar de mogelijkheid hiervan te informeren. Er mag nooit een terugkeer worden georganiseerd die in strijd is met het EVRM of IVRK. Ook aanbeveling 1596 van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa over de situatie van jonge migranten in Europa (31.01.2003) spreekt zich in die zin uit in punt 7, x en stelt dat er bij de terugkeer geen schending mag zijn van EVRM of IVRK, dat geen terugkeer mogelijk is vooraleer een voogd werd aangesteld, dat geen beslissing mag worden genomen vooraleer de mening van de voogd in overweging werd genomen wat betreft het hoger belang van het kind. Bovendien moet de beslissing schriftelijk worden meegedeeld aan het kind en de voogd met vermelding van beroepsmogelijkheid. Een beroep tegen dergelijke beslissing moet een schorsend effect hebben en zowel handelen over de rechtmatigheid als de inhoud (cfr. rechtmatigheid van het feit dat louter in annulatieberoep wordt voorzien bij de RVV).

Al deze reglementering vloeit voort uit het IVRK, waarover het Hof van Justitie heeft gezegd (C-540/03, 27 juni 2006, Europees Parlement tegen de Raad) dat het directe werking heeft (paragraaf 37: IVRK heeft dezelfde bindende werking als EVRM) en, bij verwijzing naar een wetgevend EU-instrument, zelfs communautaire status geeft (Paragraaf 63: lidstaten moeten bij belangenafwegingen het hoger belang van het kind in overweging nemen.). Dit verdrag heeft een heel andere logica dan de andere verblijfsrechtelijke instrumenten. Men kan aannemen dat bij een andere wettelijke basis van verblijf, een zekere bewijslast op de vreemdeling rust, en de overheid een grote discretionaire bevoegdheid heeft. Hier lijkt het kinderrechtenverdrag af te wijken. In de geest van het kinderrechtenverdrag, en de andere wettelijke instrumenten die de verblijfssituatie van de NBMV regelen, valt zeer duidelijk op te merken dat de overheid weinig of geen discretionaire bevoegdheid heeft. De overheid moet een objectieve en onafhankelijke evaluatie laten doorvoeren over de situatie waarin de NBMV zich bevindt, of zou moeten bevinden. De conclusie die hieruit getrokken wordt mag eigenlijk maar één conclusie zijn, namelijk deze waarmee het hoger belang van het kind het beste wordt gediend. Wanneer het hoger belang van het kind het best gediend wordt in het buitenland moet de overheid zich bovendien van een adequate opvang verzekeren, alvorens een (gedwongen) terugwijzing kan plaatsvinden. Het is in ieder geval niet correct en niet naar de letter en de geest, van de ter zake geldende bepalingen, om te stellen dat een kind zijn familie in het buitenland moet vervoegen. Ook hier lijkt DVZ (daarin bevestigd door RVV) diens beslissingen vaak verkeerd te onderbouwen, namelijk met een logica die aan het EVRM wordt ontleend. Zo wordt bij een beroep op gezinsleven (art. 8 EVRM) vaak gekeken of dit niet redelijkerwijs in het buitenland kan worden uitgeoefend. Vanuit deze redenering oordeelt DVZ vaak, dat wanneer de ouders worden teruggevonden in het land van herkomst, de duurzame oplossing daar ligt. Het feit dat er familie wordt teruggevonden in het land van herkomst, mag echter niet automatisch leiden tot het feit dat het kind moet terugkeren. Het hoger belang van het kind staat nog altijd centraal en de expliciete verwijzing in de omzendbrief naar de artt. 9 en 10 IVRK bevestigen dit alleen maar. Artikel 9 en IVRK stellen met verwijzing naar het hoger belang van het kind dat een overheid kinderen niet zomaar van hun ouders mag scheiden, en in gezinshereniging op hun grondgebied moet toestaan. In deze artikelen is dus geen enkele verantwoording terug te vinden waarom een overheid een kind met diens teruggevonden gezin in het land van herkomst moet herenigen.

De Raad voor Vreemdelingen betwistingen heeft reeds geoordeeld dat: "zowel artikel 3 van de Voogdijwet betreffende de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen als de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen voorzien dat er, na onderzoek van al de aspecten van het dossier van de NBMV door de Dienst Vreemdelingenzaken, in geval van duurzame oplossing die de terugkeer naar het herkomstland blijkt te zijn omwille van familiehereniging, voldoende garanties op gebied van opvang en tenlasteneming van de minderjarige moet worden gegeven en zeker worden rekening gehouden met zijn groter belang. Echter, uit het onderzoek van het administratieve dossier blijkt dat gedaagde partij, alvorens haar beslissing te nemen, zich er niet heeft van vergewist of de familie van eiser al dan niet kon instaan voor opvang en tenlasteneming na zijn terugkeer. Er moet ook nog worden vastgesteld dat de gedaagde partij het helemaal niet noodzakelijk vond rekening te houden met het advies van de voogd van de eiser, al was het maar om kracht te geven aan de gekozen oplossing, wat in strijd is met artikel 11 van de wet van 24 december 2002 en punt VI, B van de voornoemde omzendbrief. Gezien deze elementen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gedaagde partij duidelijk een beoordelingsfout maakte en ook tekortschoot in haar verplichting tot formele motivering en het gebruikelijk principe van goed beheer dat haar voorschreef heel voorzichtig te zijn bij het behandelen van het dossier van een minderjarige eiser" (22 januari 2009).

Dat geen van de garanties aanwezig zijn om van een duurzame oplossing in het land van herkomst te spreken nu DVZ in haar eigen beslissing duidelijk maakt dat zij niet in staat zijn geweest om de mogelijkheid tot opvang te onderzoeken en geen rekening hebben gehouden met de situatie in het land van herkomst. Dat verzoeker een minderjarige was op het ogenblik dat de beslissing werd genomen, dus deze met inachtnaam van het voorgaande genomen had moeten worden.

Dat alle ter zake geldende wetgeving dan ook werd geschonden zoals hierboven werd uiteengezet maar er bovendien sprake is van de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen die tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Dat bijgevolg de formele, minstens de materiële motiveringsplicht is geschonden nu de overweging ivm het hoger belang van het kind volledig ontbreekt in de bestreden beslissing, dan wel niet op ernstige wijze werd afgewogen nu zelfs geen onderzoek werd gedaan naar de opvangmogelijkheden. Dat dit ook een schending uitmaakt van de algemene rechtsbeginselen. Wanneer elke wettelijke norm letterlijke zegt dat er opvanggaranties moeten. Dat tevens de algemene rechtsbeginselen, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden. Dat dit is des te meer het geval is wanneer een overheid haar eigen omzendbrief niet volgt. Dat de rechtszekerheid gebiedt dat de overheid haar eigen standpunt handhaaft en niet eerst laat verstaan dat bij goede schoolresultaten een BIVR zal worden afgeleverd, om daar later op terug te komen op een abrupte wijze, wat tevens de redelijkheid en de zorgvuldigheid aantast. Dat anderhalfjaar de indruk werd gegeven dat verzoeker op het goede spoor was om dan 10 dagen voor zijn meerderjarigheid in eens tot zijn illegaliteit te besluiten. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de aankomstverklaring van verzoeker werd verlengd tot aan verzoekers meerderjarigheid zodat hij gedurende zijn minderjarigheid heeft kunnen genieten van ondermeer de specifieke bepalingen van de omzendbrief van 15 september 2005. Verzoeker kan niet voorhouden dat zijn specifieke rechten als minderjarige niet gevrijwaard worden door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is duidelijk het gevolg van een evaluatie waarbij rekening werd gehouden met alle stukken uit het administratief dossier. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat toe te besluiten dat de overheid rekening heeft gehouden met de algehele familiale situatie van verzoeker, de situatie in Afghanistan en de integratie in België. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met bepaalde gevolgtrekkingen van de beslissende overheid impliceert niet dat de overheid de grenzen van de redelijkheid waarover zij beschikt in het kader van de discretionaire bevoegdheid, zou overschreden hebben.

In het kader van de materiële motiveringsplicht toont verzoeker niet aan dat er sprake zou zijn van een manifeste appreciatiefout, van een schending van de Programmawet 2002 of van de omzendbrief van 15 september 2005 inzake niet begeleide minderjarigen. Uit de bestreden beslissing blijkt daarentegen wel dat de belangen van het kind in rekening werden gebracht. Er wordt immers duidelijk gemotiveerd over de opvangmogelijkheid in het land van herkomst en over het feit dat verzoekers familieleden daar verblijven.

Waar verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, stelt verwerende partij met verwijzing naar rechtspraak van de Raad dat de motieven op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing, zodat aan de voornaamste vereiste van de formele motiveringsplicht is voldaan. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onrechtmatig zou zijn. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond dat de beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm zou overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van macht zou inhouden.

3.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker het eerste deel van de bestreden beslissing niet aanvecht, namelijk waar zijn aankomstverklaring verlengd wordt tot 31 december 2009. Verzoeker vecht enkel het tweede gedeelte van de beslissing aan, namelijk dat hij in toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005 niet in het bezit wordt gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister – tijdelijk verblijf (A-kaart).

De Raad merkt vooreerst op dat aan verzoeker een verlenging van zijn aankomstverklaring werd toegestaan tot op de dag waarop hij meerderjarig werd, namelijk 31 december 2009. Zolang verzoeker minderjarig was, beschikte hij dus over een verblijfsdocument en kon hij op legale wijze in het Rijk verblijven. Uit de stukken van het dossier blijkt ook dat hij tot deze datum onder voogdij stond. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat zijn rechten als minderjarige zijn geschonden, dat hem de bijzondere procedures die gelden voor minderjarigen werden ontzegd, dat bij beslissingen die op de minderjarige betrekking hebben, zijn belangen niet de eerste overweging zouden hebben gevormd, dat hij als minderjarige zou worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, dat een terugkeer zou worden georganiseerd die strijdig is met het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) of met het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en dat beslissingen zouden zijn genomen zonder raadpleging van de voogd.

De Raad merkt tevens op dat de bestreden beslissing geen verwijderingmaatregel inhoudt.

Nu verzoeker zolang hij minderjarig was wel degelijk beschikte over een verblijfstitel, namelijk een aankomstverklaring, en over alle mogelijke procedurele garanties, heeft hij geen belang bij het aanvoeren van de wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen die gelden voor minderjarigen.

Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de door verzoeker ingeroepen bepalingen, resoluties en aanbevelingen, merkt de Raad bijgevolg op dat verzoeker de schending van het Kinderrechtenverdrag, van de resolutie van de Raad van de Europese Unie van 26 juni 1997, van de aanbeveling 1596 van de parlementaire vergadering van de Raad van Europa over de situatie van jonge migranten in Europa, artikel 22bis van de Grondwet en Titel XIII, Hoofdstuk 6 van de Programmawet van 24 december 2002 in casu niet op dienstige wijze kan aanvoeren. Zolang verzoeker minderjarig was, beschikte hij over alle mogelijke procedurele garanties en over een verblijfstitel waardoor hij op legale wijze in het Rijk verbleef.

De Raad onderzoekt bijgevolg enkel de aangevoerde schending van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet begeleide minderjarige vreemdelingen, omdat het aangevochten deel van de bestreden beslissing daarop uitdrukkelijk steunt, de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van openbaarheid van bestuur.

De bestreden beslissing verwijst naar de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet begeleide minderjarige vreemdelingen. Deze omzendbrief vermeldt in punt "IV. De onderzoeksprocedure inzake het verblijf van de N.B.M.V." onderdeel "B. De onderzoeksprocedure inzake verblijf" het volgende:

"In afwachting van een duurzame oplossing voor de N.B.M.V., kan het Bureau Minderjarigen:

Ofwel een aankomstverklaring geldig 3 maanden afleveren;

Ofwel, het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) (...) verlengen;

(...)

Na verloop van zes maanden, kan het Bureau Minderjarigen in principe een tijdelijke verblijfstitel aan de N.B.M.V. doen afleveren, zijnde, een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (B.I.V.R.) die de vermelding 'tijdelijk verblijf' draagt, op voorlegging van het nationaal paspoort van de N.B.M.V.

(...)"

Verzoeker voert aan dat geen van de garanties aanwezig zijn om van een duurzame oplossing in het land van herkomst te spreken nu de Dienst Vreemdelingenzaken *"in haar eigen beslissing duidelijk maakt dat zij niet in staat zijn geweest om de mogelijkheid tot opvang te onderzoeken en geen rekening hebben gehouden met de situatie in het land van herkomst"*, zodat hij meent dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden evenals artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens aan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de omzendbrief van 15 september 2005. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ouders van verzoeker nog steeds wonen en leven in het land van herkomst en nog steeds de ouderlijke macht uitoefenen, dat de ouderdom van zijn vader alsook zijn medische situatie hem niet van zijn ouderlijke macht, plicht tot opvang en tenlasteneming van verzoeker ontslaat, dat verzoeker kan genieten van bescherming in België zolang hij minderjarig is en dat zijn aankomstverklaring wordt verlengd tot de datum van zijn meerderjarigheid, dat indien de situatie in Afghanistan zo moeilijk en slecht zou zijn dat een terugkeer niet evident is, verzoeker een beroep kan doen op de voorziene procedures in de Vreemdelingenwet, met name een asielaanvraag of een aanvraag tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming, dat de elementen van integratie verzoeker niet automatisch recht geven op een verder verblijf, dat verzoeker een beroep kan doen op het IOM en dat hij, eens meerderjarig, een beroep kan doen op de procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De opmerking van verzoeker dat geen afweging werd gedaan in het kader van de hogere belangen van het kind, mist feitelijke grondslag nu hierboven reeds werd gesteld en uit het niet aangevochten deel van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tot de laatste dag van zijn minderjarigheid in het bezit was van een verblijfsdocument zodat zijn belangen als minderjarige geenszins werden geschaad.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij zet uiteen dat geen onderzoek werd gedaan naar de opvangmogelijkheden en dat geen rekening werd gehouden met de situatie in het land van herkomst zodat er geen sprake is van een duurzame oplossing in het land van herkomst.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de omstandigheid dat verzoekers ouders nog leven en wonen in Afghanistan zodat daar opvang aanwezig is voor verzoeker, er wordt ook gewezen op het feit dat verzoekers zus bij de ouders woont en daar verzorgd en opgevangen wordt. In de bestreden beslissing wordt tevens vermeld dat de leeftijd en de medische toestand van verzoekers vader hem niet ontslaat van zijn ouderlijke macht en van de plicht voor opvang en tenlasteneming van verzoeker. Daarenboven verwijst de gemachtigde naar de omstandigheid dat zolang verzoeker minderjarig is, hij verder kan genieten van bescherming in België en dat hij een beroep kan doen op de procedures voor het verkrijgen van een vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, mocht de toestand in Afghanistan hem daartoe nopen.

Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat geen onderzoek werd gedaan naar de opvangmogelijkheden en dat geen rekening werd gehouden met de situatie in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het eerste niet aangevochten gedeelte van de bestreden beslissing dat zolang verzoeker minderjarig is, hij in afwachting van een duurzame oplossing wordt gemachtigd tot verblijf door de verlenging van zijn aankomstverklaring. De omzendbrief van 15 september 2005 vermeldt uitdrukkelijk onder "*II. Toepassingsgebied A. Ratione personae*" dat deze niet van toepassing is op de persoon die 18 jaar of ouder is. Verzoeker was tot 31 december 2009 gemachtigd tot verblijf en de dag

erna, eens achttien jaar oud en meerderjarig, is deze omzendbrief niet meer op verzoeker van toepassing.

De Raad stelt tevens vast dat in de beslissing, ook betreffende de situatie in het land van herkomst, uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de mogelijkheid die de Vreemdelingenwet aan verzoeker biedt om een asielaanvraag of een aanvraag tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus in te dienen, ook als meerderjarige.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een niet correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker toont niet aan in welk opzicht het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden. Daargelaten de vraag naar de eventuele afdwingbaarheid van de omzendbrief van 15 september 2005, herhaalt de Raad dat verzoeker tot op de laatste dag van zijn minderjarigheid in het bezit was van een verblijfsdocument.

Waar verzoeker ten slotte in het middel aanvoert dat de bestreden beslissing een beroepsmogelijkheid had dienen te vermelden, merkt de Raad op dat verzoeker geen belang heeft bij deze kritiek, nu blijkt dat hij op ontvankelijke wijze een beroep heeft kunnen indienen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET